

BIBLIOTEKA
SHTETIT

854-32

L. 28

shpresa kamani

tregim për heroin

**FRROK
KAÇORRI**

814-32
K 28

S

SHIPRESA KAMANI

TREGIM PER HEROIN
FRROK KAÇORRI

39056

1382

SHTËPIA BOTUESE E LIBRIT POLITIK

Errok Kaçorri

Në vend të parathënjes

Ne do të shkruanim për ty edhe pa këtë vdekje heroike, o Frrok Kaçorri. Ti i takoje asaj armate, që asnjëri tani më nuk mund ta injorojë. Ti i takoje klasës punëtore, që mbart mbi shpatullat e saj progresin e shtyn përpara rrotën e historisë. Ne do të shkruanim për ty, për forcën e madhe të shpirtit tënd, për ndërgjegjen tënde të kuqe, se kjo është era jote, o punëtor. Ty, punëtor, të takojnë edhe buzëqeshja e agimeve industriale, edhe vallëzimet e arta të grunjoreve.

Ne do të shkruajmë për thjeshtësinë tuaj, për heroizmin tuaj, se ne na duhen thjeshtësia juaj, vullnetet tuaja, heroizmi juaj, që t'i mbjellim anemban atdheut, që t'i bëjmë pronë e flamur, që t'i bëjmë mish e gjak të secilit. Thjeshtësia juaj, heroizmi juaj, nuk u takon me juve. Ato janë forca e gjithë klasës sonë, e gjithë popullit tonë. Ato janë farca e Partisë sonë.

Ne do të shkruajmë për ty, se vdekja jote në krye të detyrës e lartësoi edhe më shumë figurën tënde, figurën e ndritur të punëtorit tonë revolucionar.

Ne do të shkruajmë për ty, se jeta dhe vdekja

jote është gjuha që më bukur flet për Partinë tonë, për Partinë e Enver Hoxhës.

Ne do të shkruajmë për ty, se duke shkruar për ty ne shkruajmë faqet e ndritura të historisë sonë, të epokës së socializmit triumfues.

Një lindje e bardhë, një vdekje e ndritur

Frrok Kolë Kaçorri erdhi në jetë bashkë me agimin e epokës së madhe, atëhere kur atdheu ende nuk i kishte hequr qafe bandat e diversantëve dhe i ati i Frrokut ndiqte pyjeve mbeturinat e reaksionit. U lind dhe u rrit ky djalë nën rapallitjet e botës së vjetër që po jepte shpirt. I mbushi ky djalë mushkëritë me ajrin e sapopastruar nga tymi e me erën e re të shëndetshme të truallit të lirë. U rrit me jehonën e luftës nadhnjimtare, me gjënimin e minave, që prinin industrializimin socialist të vendit. I ndjeu edhe ai pushkët e diversantëve, e pa edhe ai babën, partizanin që se kish hequr armën, të përlotur kur i vranë shokun; e pa motrën në rrugën e madhe të Partisë për ndërtimin e jetës së re në Shqipërinë e lirë. I pat folur Tata për grurin që mbinte në arë e për hasmin që priste në mes ëndrrat rinore. Dhe me sytë e tij ai pa se si u humbi kuptimi frengjive, e se si ju ndërrua rruga lumenjve. Pa si lindën liqenjtë e rinj e si nxuarën tym oxhaqet e minierës. Ai u ngjiti shpateve me gjeologët e u dha hov ëndrrave të para, kur sondat shtatlarta prekën thesaret virgjër.

Dhe të gjitha këto ai i pa nën një dritë. Nën dri-

tën e Partisë që paralajmëronte të nesërmen e ndritur. Prandaj ideal i jetës së tij u bë komunisti dhe ëndërr e jetës së tij u bë Partia. Prandaj ai s'shihte asnjë pengesë kur ishte fjala për të shpënë në vend porosinë e Partisë. Prandaj ai i bënte dy ditë bashkë e natën ditë. Prandaj ai nuk largohej kurrë nga fronti i punës pa plotësuar e pa tejkaluar planin. Ai nuk deshë të largohej as atë ditë. . . Oh! Ajo ditë! Ajo nuk qe e zakonit për Frrokun. Një ditë më parë shokët e tij minatorë, delegatë në Konferencën e 18-të të Partisë për rrethin e Rrëshenit, i prunë atij një lajm gazmor, një sihariq të madh.

— A ke zemër me qëndrue, o Frrok Kaçorri?

— Folë, he bre burrë, se zemra ma mirë i qëndron dhimes se sa gëzimit!

— Bash për gëzim due me të forcue, o Frrok Kaçorri! Je zgjedhë delegat në Kongresin e 6-të të Partisë, o Frrok.

Qeshën sytë e minatorit si asnjëherë. Rrahu zemra e tij më fuqishëm se kurrë. Ndoshta në ato dy ditë që pasuan atë lajm, ajo përballoi rrahjet e gjithë jetës.

— Do të shkosh në kongres, o Frrok.

— Do të çosh fjalën tonë, o minator.

— Do të takosh Enver Hoxhën. Falj me shëndet nga ne. Ne nuk të dërgojmë atje pa plan të realizuar. Do të vemë të gjithë forcën dhe muskujt tanë, ne nuk do t'i kursehemi.

Kështu thoshin minatorët, kështu thoshte Frroku.

Dhe Frroku mudohej që t'i kryente të gjitha detyrat mirë. Duhej të justifikonte besimin e madh. Një detyrë tjetër e madhe shoqërore e priste ato di-

të. Ai duhej të merrte pjesë në një stërvitje ushtarake. Në repartin e madh, Frroku ishte komandant i kompanisë së parë. Ai shkoi në pikën e hapjes. Bëri plan konspektin, mori të gjitha masat. Dy ditë më vonë, bashkë me shumë shokë, do të provonte veten edhe si luftëtar, edhe si drejtues ushtarak.

Ai do të ndahej për disa ditë nga marteli i tij. Edhe shokë të tjerë do të linin frontet e punës. Ata që do të mbeteshin do të punonin në mënyrë të sforcuar. Për më tepër në planin e mineralit kishte defekte. Ishte pikërisht kjo që e shqetësonte Frrokun. Kudo që të ishte, ai duhej të përgjigjej njësoj për planin, për mineralin. Prandaj, posa kishte mbaruar 8-orëshin dhe kishte kryer detyrën e tij, ai ju lut brigadierit armator Nikollë Frëng Lleshit.

— Si thue, o Nikollë, a nuk e shblokojmë furnelin105/1? — Nikolla ngurroi një sekondë pastaj u përgjigj: — Po jena të lodhun, o Frrok. E lemë për nesër.

— Nesër?! Po nesër kemi punë të tjera. Pas nesër unë do të iki. E di ç'do të thotë 15 ton mineral në turn? Haj, Nikollë, provojmë. Jemi para stërvitjes. T'u lemë front pune shokëve.

— 15 ton, the? Jo, or jo, 20, — tha Nikolla, të cilin Frroku i kishte ngacmuar sedrën e i kishte ndjellur gëzimin e fitores. — Provojmë, — vazhdoi ai. — Dhe të dy shokët ju përveshën punës. Puna e armatorit as që i takonte Frrokut. Po zëri i ndërjegjes nuk pyet për rregulla e urdhëra. Ai është zëri i devotshmërisë së komunistit, që i jep krahë e vrull njeriut të punojë jashtë detyrave që i takojnë.

Në kohën kur Frroku po punonte në furnel u dëgjua zëri i një minatori:

— Frrok, eja se të kërkojnë! Ka ardhur Prenga, eja të mbushësh fletanketën e delegatit.

— I thoni se po vij, ja tani, posa të mbaroj punën që kam në dorë.

Po pak më vonë, erdhi lajmëtari tjetër, zëvendëssekretari i organizatës së Partisë.

— Të presin, o Frrok. Nxitohu. Duhet mbushur fletanketa.

Po Frroku nuk doli nga furneli as kur e thirri lajmëtari i tretë. Ai e përcolli pasi i tha Nikollës: «Është gëzim i madh të mbushësh fletanketën pasi të kesh shblokuar furnelin, pasi të kesh siguruar 20 ton mineral në turn.» Dhe në sfondin e hirtë, në fytyrën e tij që kishte marrë ngjyrën e mineralit, qeshën gëzueshëm sytë e tij.

E pastaj të dy këta minatorë të zotë filluan punën, në një furnel 18 m. të gjatë, në kushtet e rënda dhe të vështira të punës nëntokësore. E kur kishin arritur fundin, kur pjesa më e madhe e furnelit qe shblokuar, ndodhi gjëma, tragjedia. Dhe ja se, si: ra pak dhé, pak ujë. Këto kanë kuptim të madh për minatorin, janë shenja që thonë se galeria lëviz. Nikolla ishte poshtë, Frroku në mes të furnelës.

— A e ndjeve, Frrok?

— Po, Nikollë, — ju përgjegj Frroku. Dhe, pa mbaruar mirë fjalën, ra përsëri dhé e ujë. Ata nxituan. Por koha nuk priste. Frroku mezi arriti të thotë «Nxitou, Nikollë, ikë! Furneli po shembet.» U dëgjua një gjëmim i shurdhër, një rrapëllimë gurësh e minerali, dhe një trup u shemb përdhe e u ngjesh, nën peshën e rëndë.

Alarm! Rëndën minatorët për të shpëtuar shokët. E ç'tu them për zemrat e drithëruara të mina-

torëve, për katër orët plot ankth, me nerva të tendosura, me zemrën pesh? Atje, nën gurët, nën shkëmbin e errët ishin shokët që prisnin ndihmë. Rronin apo kishin mbaruar? Çfarë nuk do të jepnin ata veç të shtrëngonin edhe një herë dorën e Frrokut, Nikollës, t'u dëgjonin zërin, t'u ndjenin frymëmarrjen! Nikollën e gjetën me frymë. Një shkëmb i mprehtë i kishte hyrë në ballë. Trupi ishte mbytur në gjak, po frymë merrte. Asgjë nuk siguronte se mund të shpëtonte. Po ai as që mendonte për vete. Dikush tjetër kishte më shumë nevojë për ndihmë. «Frroku! Nxitoni te Frroku», tha ai me zë të mekur. Por ishte shumë vonë. Ballin e kishte të nxehtë ende po zemra nuk i rrihte më.

Dhe kjo ndodhi më 14 shtator 1971, në orën 17.30, dy ditë pas konferencës së 18-të të Partisë të rrethit të Rrëshenit, që e zgjodhi Frrokun delegat për në Kongresin e 6-të të PPSH dhe anëtar të plenumit. Ai, pra, nuk arriti ta mbushte fletanketën.

Fletanketën e tij e mbushën minatorët atje buzë tramozheve, atje në ballë të galerive, nëpërmjet bisedave të tyre të dhimbshme, po optimiste. Dhe kjo fletanketë është një portret plot ngjyra e dritë, plot patos revolucionar e hove të guximshme. Është portreti i komunistit, që për çeshtjen e socializmit, nuk di të kursejë as jetën.

Gjethi i njomë nuk mbin në degë të thatë

Atje, në të dalë të Rrëshenit, në të djathtë të rrugës automobilistike që ngjitet drejt zemrës

I ati e ëma dhe gruaja me vajzën e Frrok Kaçorrit

së Mirditës, mbi një kodër ngrihet një shtëpizë e vogël. Kurrë ajo shtëpi nuk priti e nuk përcolli miq sa ato ditë, sa ditët që rodhën pas 14 shtatorit 1971. Kurrë ajo shtëpizë e vogël nuk e tregoi më fuqishëm zemrën e madhe të saj, zemrën e Frrokut e të Marës, të Kolës e të Davës.

Dhe sa më e vogël të duket shtëpia, aq më e madhe ngrihet para syve të tu bota e këtyre njerëzve të thjeshtë, e këtyre njerëzve pa pretendime. Duke parë këtë shtëpi, duke parë këta njerëz, e kupton më mirë madhësinë e Frrok Kaçorrit, jetën, punën dhe vdekjen e tij. Frrokun nuk mund ta kuptosh jashtë kësaj shtëpie. Kjo shtëpi është historia e pashkruar e fshatarit mirditor, që ndoqi rrugën e